

επιούσιος

επιούσιος, ο, ους. [<μτγν. ἐπιούσιος], το καθημερινό ψωμί και, κατ' επέκταση, η εντελώς απαραίτητη τροφή για τη διαβίωση του ανθρώπου: «δουλεύει σαν σκυλί για τον επιούσιο». (Λαϊκό τραγούδι: *δε ζητάω Παναγιά μου να με κάνεις πλούσιο, να 'χω μόνο την υγεία μου και τον **επιούσιο***).

- βγάζω τον άρτον τον επιούσιον, βλ. λ. [άρτος](#).

- βγάζω τον επιούσιο, βλ. φρ. βγαίνει ο επιούσιος.

- βγαίνει ο άρτος ο επιούσιος, βλ. λ. [άρτος](#).

- βγαίνει ο επιούσιος, εξοικονομώ τα απαραίτητα που χρειάζομαι για να ζήσω, εξοικονομώ την καθημερινή μου τροφή: «δε με νοιάζουν τα πλούτη, αρκεί να 'μαι γερός και να βγαίνει ο επιούσιο». Για συνών. βλ. φρ. βγαίνει το καρβέλι, λ. [καρβέλι](#).

- ο άρτος ο επιούσιος, βλ. λ. [άρτος](#).

- τρέχω για τον επιούσιο, αγωνίζομαι για το καθημερινό φαγητό μου και, κατ' επέκταση, ζω φτωχικά: «έχει ολόκληρη οικογένεια και κάθε μέρα τρέχει για τον επιούσιο». Για συνών. βλ. φρ. τρέχω για το καρβέλι, λ. [καρβέλι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας